

Ne. Pojam »nematerijalnosti« poriče istovetnost sa materijom, a »spiritualnost« vrhu toga još označuje potpunu supstanciju, koja je essentialiter jednostavna i inteligentna. Kako je vidjeti, može se zaista reći, da je životinjska duša po naravi svojoj nešto osrednje između materije i duha. Sama nematerijalnost nije u svih životinja jednaka; većina je savršena (manje materijalna) životinjska (senzitivna) duša, nego li samo vegetativni životni princip u bilina. Nematerijalnu životinjsku dušu izravno ne poznamo, pa zato nam je njezina narav tajnovita; ali stalno je, da nije tek stepenična nego potpuna razlika između animalne (životinjske) duše u samoosjetnim životinjama i spiritualne duše u čovjeku.

Prema rečenome treba naglasiti, da nije sve ono »duh«, što je izvan sfere materijalnog bitka. Svakako je spiritualni bitak nematerijalan, a nije sav nematerijalni bitak spiritualan. Imade dakle između materije i duha još mjesta i za nematerijalne životinjske duše. Ovoliko je glede pojmovnog razgraničenja, a prednavedene argumentacije utvrđuju stvarnu nematerijalnost (a opet nespiritualnost) životinjske duše.

Apstrakcije s obzirom na svoj sadržaj imaju samo logičko značenje. Kad je u pitanju njihova narav (da li samo nematerijalna, a zavisno od materije, ili upravo od materije nezavisna = spiritualna!) treba »apstrakcije« uzeti kao psihičke činidbe (i to je promatranje psihološko). One su kao razumske (misaone) činidbe dakako spiritualne naravi; »apstrahirati« znači jedno djelovanje one spoznajne sposobnosti, koja nije u svojim učincima vezana uz materiju t. j. koja pripada spiritualnoj duši. Narav životinjske duše nipošto dakle nije izjednačena duševnoj (psihičkoj) naravi naših apstrakcija.

ad 8. i 9. Usvajam i radujem se, što me moji učenici upozoruju na zbiljske nedostatke.

Z.

Iz praktičnog bogoslovlja.

Novije odredbe Sv. Kongregacije Obreda.

I. 13. XI. 1923. zaključeno je, da treba označiti komisiju za beatifikaciju i kanonizaciju službenice Božje Marije Terezije Karole de Lamourous, osnivateljice instituta sestara od milosrđa (* 1. XI. 1754. † 14. IX. 1836.). Pio XI. potvrdio je ovaj zaključak 13. XI. 1923. (A. A. S. 1924. II. 57).

6. I. 1924. ustanovljena je sigurnost dviju čudesa što su se zbila na zagovor bl. Marije Magdalene Postel, osnivateljice kršćanskih škola od milosrđa (A. A. S. 1924. II. 61.).

27. II. 1924. odredio je Sv. Otac Papa Pijo XI. na prijedlog S. R. C. komisiju za uvođenje postupka o proglašenju blaženim i svetin č. sluge Božjega Pavla Ginjac D. I. (* 31. V. 1824., † 10. I. 1895.) — A. A. S. 1924. IV. 167.

Sv. Otac Papa Pij XI. proglasio je 24. II. 1924. na osnovu raspravljanja S. R. C., da su utvrđene bogoslovne i stožerne kreposti u herojskom stupnju u životu č. službenice Božje s. Marije od sv. Eufrazije Pelletier (* 31. VII. 1796., † 24. IV. 1868.), a u svrhu proglašenja blaženom i svetom (A. A. S. 1924. VI. 245).

II. Na upit generalnog prokuratora Družbe Isusove, da li i danas još vrijedi dekret S. R. C. n. 3196, Verzellen. 20. III. 1869, da se za blagoslov grla na blagdan sv. Blaža uzimlju svijeće, blagoslovljene na Svijećnicu i formula: »Po zagovoru sv. Blaža oslobodio te Bog od bolesti grla. Amen«, ili treba svijeće blagosloviti posebnim blagoslovom i upotrebljavati formulu, kako je to naznačeno u Rimskom Obredniku (I. Dodatak). — S. R. C. odgovorila je 1. II. 1924. »neka se svagdje upotrebljava molitva i formula Rimskog Rituala« (A. A. S. 1924. III. 102.).

III. Ordinarijatu u Bergamu odgovara S. R. C. 28. X. 1922., da se Presveto, kao ni kipovi Bl. Djevice ili svetačke moći ne smije ni u svečanim ili veoma dugim procesijama, voziti kolima ili u automobilu, pa ma pred Presvetim na kolima klečao i svećenik. Kao uzor takvim procesijama stavlja se velebna procesija međunarodnog euharističkog kongresa u Rimu 1922., koja je bila udešena prema odredbama Caeremonialis episcoporum lib. II. cap. 33., i ostalih dekreta (A. A. S. 1924. III. 103.).

IV. Više se biskupa obratilo na S. R. C. s molbom, da dobiju uputu i instrukciju o blagoslovu barjaka. 26. III. 1924. objavljuje S. R. C. svim biskupima ovu instrukciju: »Kad znakovi ili barjaci ne pripadaju udruženjima, koja su katoličkoj vjeri očito protivna (manifeste contrarias), kad nijesu osuđena pravila tih udruženja, i kad sami znakovi ili barjaci ne nose kakav znak, po sebi zabranjen i osuđen, mogu se barjaci dopustiti u crkvi. A kad se u znak pristajanja i poslušnosti Crkvi katoličkoj mirno (pacifice) traži blagoslov ovakvih znakova ili barjaka, tada se blagoslov može dozvoliti, upotrebljavajući formulu Rimskog Obrednika«. (A. A. S. 1924. IV. 171.).

V. 2. V. 1924. riješila je S. R. C., da redovnici, koji su vezani na kor, ne moraju držati nove generalne rubrike Rimskog Misala tit. I. n. l., gdje se govori o više konventualnih misa u koru ili izvan kora; izuzevši zakoniti običaj i odredbe redovničkih konstitucija.

Istim dekretom određuje S. R. C. da se i poslije tipičnog izdanja Rimskog Brevira imade Te Deum moliti u maloj službi Bl. Dj. M. od Božića do Došašća; a u Došašću i od Sedamdesetnice do Uskrsa samo u blagdane Bl. Dj. M. (A. A. S. 1924. VI. 218.).